

DEBRIS STATION

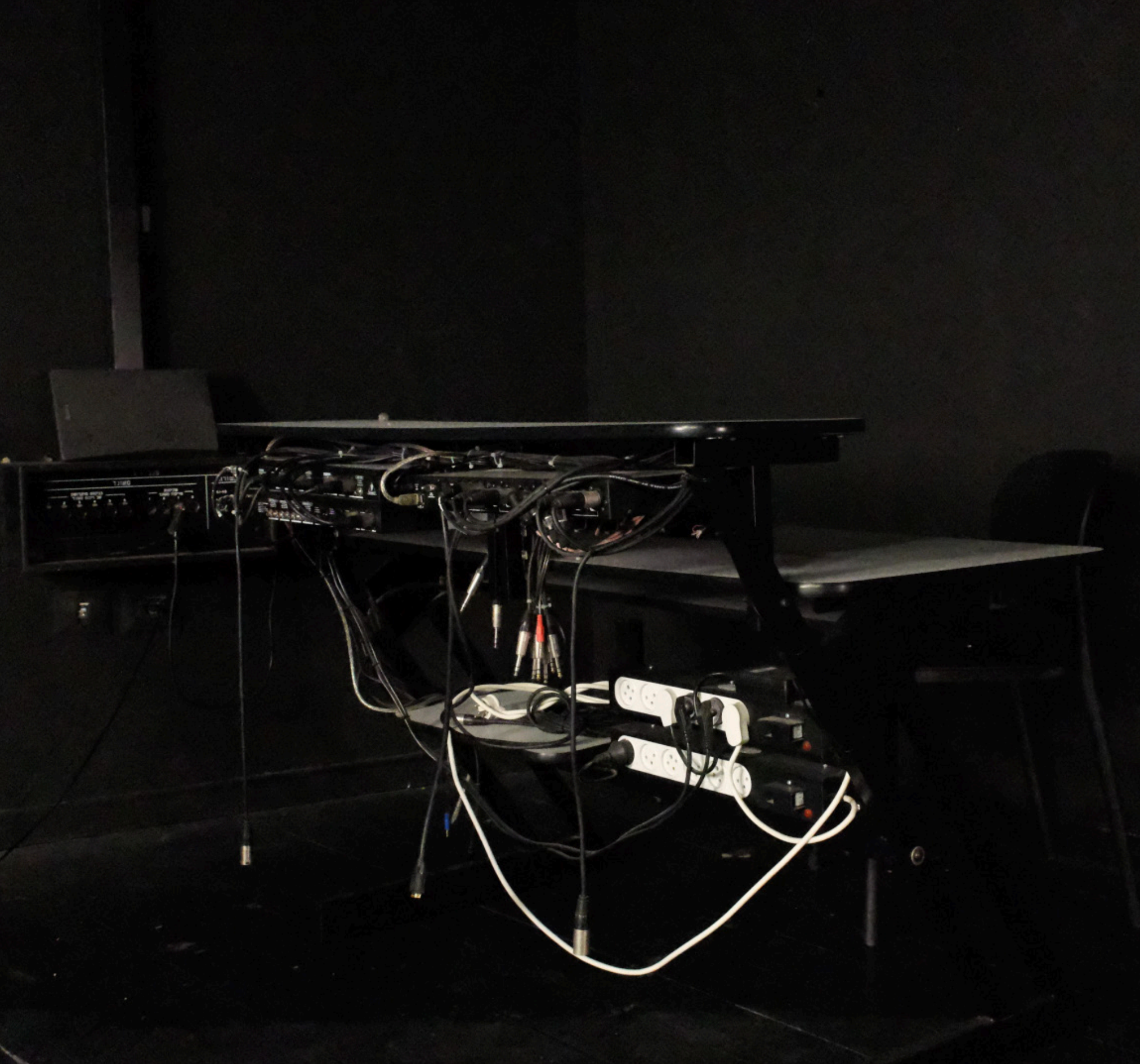

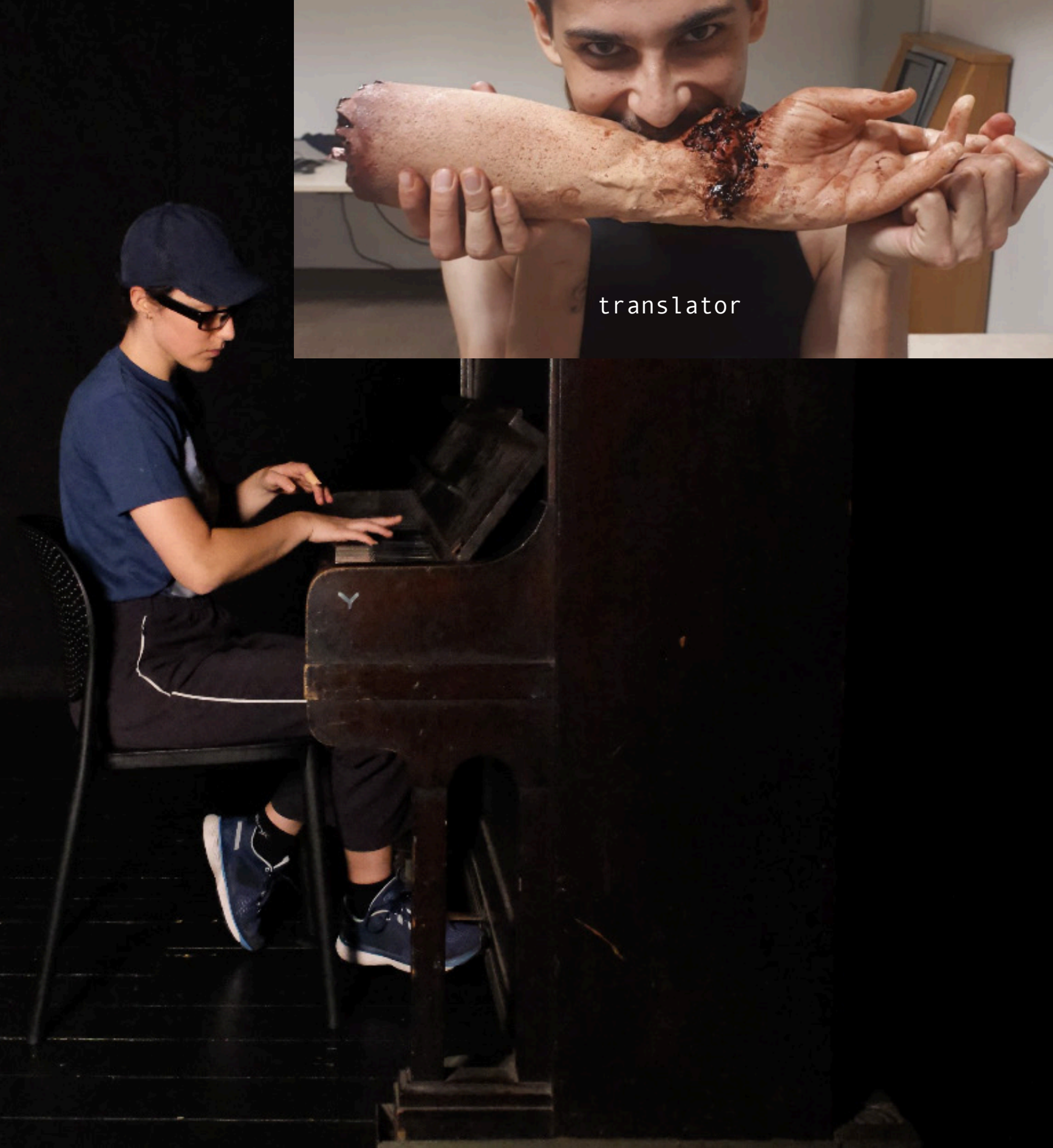
The flesh is more than instrumental to control and more than sensitive, it is also revelatory. A man reveals himself to his neighbor in and through the living flesh. He is one with his countenance, gestures, and the physical details of his speech. As some have put it, he not only has a body, he is his body. Part of the terror of death, then, is that it threatens him with a loss of his revelatory power. The deadfullness of the corpse lies in its claim to be the body of the person, while it is wholly unrevealing of the person. What was once so expressive of the human soul has suddenly become a mask.

Vivien Sobchack, *Inscribing ethical space: Ten propositions on death, representation, and documentary*, 1984

translator

the fuck was asking

translator

סקיצה לאנימציה-פסל: פציעה של חיה וידאו בה משרד הרוס

עידית קופסקי בשיחה עם דניאל קגנוב

נובמבר 2019

עידית: אמרת שיש טקסטים שאת מוצאת את עצמך חוזרת אליהם שוב ושוב, שהם מפעילים אותך. איזה טקסטים?

דניאל: יש כמה טקסטים. יש כמה כותבים שאני חוזרת אליהם אחד זה ז'ורז' דידי הוברמן, ובפרט יש קטע של הרצאה שהוא נתן שקוראים לה glimpses. זה כמו הרצאה, אבל זה יותר כמו לקרוא סיפור. כתיבה יומנית של תאוריה. הוא מתאר מה זה הגלימפסס האלה שבעברית זה מצמוץ או הבהוב.

עידית: לפול ויריליו יש טקסט מסובך ויפה שנקרא "הפואטיקה של העלמות", גם בהקשר לאמנות וקולנוע, הוא מתייחס לאותו מצמוץ. עכשיו אני לא זוכרת את השם שלו אבל הוא איזה אדפטציה של אפילפסיה: pincolepsy. הוא קורא לזה סוג של אפילפסיה שהרגע המצמוץ שאת מאבדת את המודעות.

דניאל: זה מאוד קשור לטראומה. מן רגע ששומט את תודעת הגוף. אני רואה ברגע הזה פוטנציאל להתעלות רוחנית או עונג מסויים. גם אם זה לא סקסי במובן הישיר. כי זה נורא קשור למוות ולפנים של הגוף ודברים כאלה. אני לא יכולה באמת לגעת במשהו מת. אבל יש משהו שמדמה ברגע הזה גם התעלות רוחנית. אני לא יודעת להסביר את זה כל כך. ומשהו על התהליך עבודה שלי בכללי, שהרבה פעמים אני מכוונת לכולם לסוג של כלום ומאוד קשה לתפוס אותו.

עידית: את מכוונת או ניגשת? את מכוונת למשהו כמעט בלתי תפיס?

דניאל: גם משהו כמעט בלתי תפיס, אבל גם מראש אני הולכת... אני מקווה למצוא בכלום משהו. והרבה פמעים זה נשאר כלום. ולפעמים הכלום הוא ממש אלים. למשל עם ישראל ביתנו.

עידית: שבמקרה הזה אני חושבת שהכלום הוא האסנס של הדבר.

דניאל: אני לא יודעת אם זה האסנס. לא יודעת אם לקרוא לזה תהליך עבודה או תהליך מחקר. אני לא יודעת להפריד, אני נשארת עם עודפות מאד רצינית, מסה, של כלום, של חומרים ריקים. האנרגיה, ההתלהבות, התשוקה, הדברים שאני נתקעת עליהם, קשה לי לתת לזה מילה, אבל הם תפלים ברמה כל כך קשה שאני לא יודעת איך לעבד את זה. זה ספאם. אני מציפה את עצמי בספאם גם ברובד הפיזי. יש איזה קשר, איך שאני חווה את הדברים, בין ספאם לבין מוות.

עידית: אני חושבת שהוא מאוד מעניין.

דניאל: יכול להיות. קשה לי לתת לדברים צורה. והערבוב בין התקיעות שלי כיוצרת לצד התקיעות שבבסיס החומרים, שבתוכן, אז קשה לי להפריד ביניהם וזה יוצר חוויה עם מאבק. אני לא יודעת תוצר של מה זה. אין לי איפה לעבד את הכלום בשלב הזה. וגם הרבה פעמים מה שאני מתבוננת בו מסרב להיות חומר. אולי הוא ימצא את עצמו כחומר. החיפש אחר תמונה קטנה קטנה, מבחינת הקומפוזיציה לוקח זמן להבין.

עידית: בהקשר הזה תספרי לי על מה את עובדת עכשיו.

דניאל: זה נגיד צילום של הצגה רובוט חבלה במכללה לשוטרים שמדגים נטרול בקבוק חפץ חשוד באמצעות בקבוק "סבן-אפ". אני מצלמת את זה עם מצלמה שמקרינה ואני רוצה להקרין את זה על הסטנד הזה כמו מוניטור.

עידית: מה זה הרגע הזה שרואים דמות?

דניאל: זה הקהל. יש הרבה קהל. תושבי הסביבה שזה איזשהו מופע בשבילם. זה חלק מהמארג חיים שלהם.

עידית: גאווה ביכולת הביטחון?

דניאל: כן אבל זה אפילו יותר כמו "מה שיש". "זה מה שיש בסביבה". אני אוהבת את המקום. אני אוהבת את הבמה. אני אוהבת את השולחן מאחורה ואת הסטינג .

עידית: מה מבדל את זה ביחס למשיכה למקומות שהם כלום?

דניאל: יש משהו בהתעקשות הפיזית של לנכוח ולשהות ולהטמע באיזשהו מרחב ולחוות אותו ולצבור חוויות ולהסתכל על הדברים מבחוץ אבל העניין עם "ישראל ביתנו" הסתכלתי כאילו מבפנים והכלום לא נפרץ. ויכול להיות שמה שאני מחפשת זה לפרוץ משהו בכלום.

עידית: ציפית למשהו מסוים? שאת באה לשהות במקום כזה ולהתבונן בו יש לך הנחת יסוד מה ישבר או מה יתגלה?

דניאל: ציפיתי שאני אוכל לביים משהו אבל בתוך המציאות. וציפיתי שיקרה משהו מעניין, אבל זה לא קרה. אני אפילו לא חושבת שהייתי במצב של ציפייה, אני חושבת שהלבשתי על עצמי את העולם הזה באופן שהוא כמעט... ההתמסרות לחוויות לא חשובות בתוך כלום שהוא גם מאוד דוחה ומאוד לא נעים, מאוד לא השפה שלי. ציפיתי לאיזשהי התעלות. רגע שבו הכלום נחדר. רגע שבו אני יכולה להוציא פריים. משהו בעולם הזה הוא כל כך מופרך וכל כך מובן מאליו בו זמנית ורציתי לעמוד על מופרכותו היבשה. זה מערכת שהיא כולה שואו, ומשהו בבוטות שלו משך אותי. קשה לי לדבר על זה, זה ספאם. גם החוויה הפיזית - הספמתי את עצמי ללא כיוון. פשוט ערימה של ספאם עליי. וזה לא משנה אם היה לי אינטראקציה עם העוזר ההוא או המנהל מטה ההוא, לחיצת יד פה או שם, אבל גם אם אספר לך, זה נוזל...

יש את הוידאו שצילמתי בשדה עם הדמות של משקפיים שהוא מן חנון כזה . יש לו את האפשרות להופיע אבל הוא מסתכל על הכל עם משקפי מרגלים מאוד זולות. זה אופן ההתבוננות שלו. ולצלם עם זה שדה ולצלם את עצמי מקליטה את הרעש של הצרצרים, או לצלם את עצמי מצלמת מאוד גרוע

עלים. חזרתי הרבה פעמים לשדה הזה. מה שריגש אותי זה האפשרות להתבונן על משהו שהוא מאוד מובן מאליו - העלים על הדשא, שהוא אובייסלי שם, אובייסלי חי, אבל להסתכל על זה כאילו זה לא מובן מאליו שזה שם - ואפילו, כאילו זה קורס ושבור. הרי כמו שאמרת - זה שדה גנרי.

עידית: ההבדל בין השדה לבין הספאם שאת מדברת עליו -הוא שהספאם הוא בהצפה. עלי השדה בעיני הם שארית, הם בהמתנה. את חוזרת לשם ומבדילה את הפעולה שעשית ממה שקורה עכשיו. שני סוגים של כלום שהם כלום אחר לגמרי. אחד הצליח לייצר בך ריגוש והשני מיאוס.

דניאל: קריסה

עידית: מה ההבדל המהותי?

דניאל: אני לא חושבת שיש הבדל מהותי, זה העניין. אני חושבת שזה מאוד דומה. השדה וביתנו.

עידית: קבוצת אנשים בפוליטיקה ושדה נשכח?

דניאל: ההתעלות והקריסה קרובים. מה שריגש אותי שם, הרגשתי שהתפקיד שלי, ואולי זו בדיה, זה להתבונן בטבע. בטבע של הדברים. כשאני נכנסת למערכת של "ביתנו" ו"הליכד" אני מנסה להתבונן בטבע של הדברים. נבנה פה הר של מערכת חולנית, בגלל הריק שלה. לצד ההשפעה, זה תפל באופן מכאיב, אין לי מילה לזה. זה מחזיק בתוכו כל כך הרבה אבל זה ריק. במילים כי זה נשמע מובן מאליו. ידוע שזה ריק, אבל משהו בתחושת ריק - לא כזה ברור לי. ההרגשה של הריק הזה זה מה שאני מחפשת להעביר. זה בוטה, זה אלים. זה קורס. זה מערכת שמחזיקה בתוכה המון מוות אבל היא ריקה לחלוטין. אני לא אומרת "פוליטיקה זה מזויף", גם אם זה נכון - לא אכפת לי. זה צף. זה לא אמיתי.

עידית: זה לא אמיתי אבל זה מניע הכל...

דניאל: כלכלה שלמה.

דניאל: כתבתי על "עמדת ג'ורג" ' שהתרגשת מהאפשרות של יצירת דימוי שיש בו ממד של פנטזיה, של התעלות רוחנית, שמביטה אליי בחזרה במקום היסטורי, זנוח ונשכח.

עידית: זה היה רגע נורא יפה. גם ההיסטורי, זנוח ונשכח וגם החיפוש אחר התעלות רוחנית. אחר כך מרגיש שאת מחפשת בתוך הגנרי, היומיומי את אותה התעלות.

דניאל: יותר גרוע מהיומיומי, בשיט של השיט.

עידית: נגיד באסטוניה, מקום יפה וסתמי שמרגיש כמו איזה שארית. שארית בהמתנה שאת יכולה להרגיש את הזמן של ההתפתחות מסביבה. או בפה שלך - הפה הפתוח. ונקודת האור לפני שעבר פאזה, אז גם חזרתי אחורה.

דניאל: במפגש שלי עם הנוף בשדה, יש איזה אינטימיות, אני מתרגשת מעצם האפשרות של מכשיר ההקלטה הקטן והעלוב שלי, יחד עם משקפי מצלמה מאוד לא איכותיים. ריגש אותי שהטבע ועמודי החשמל מייצרים מקצבים דומים וריגש אותי לחפש בעלה... והחיבור הזה שבין ציוויליזציה לחקר ה-מה יש. שזה מאוד בסיסי. ואז אני מתקשה להסביר את זה, כי אין בזה הגיון קולנועי או נרטיבי.

עידית: אצלך הלוגיקה היא פיל. ערבוב של עובדות ותחושה. יש בהם משהו פרום. שכמה שאת כמה מעבירה את האינפורמציה לפנים, היא קיימת. הדרך לפרש אותה היא משתנה. את מדברת על הפואטיקה של ההתבוננות בעלה או בגבעול ולהקליט את הסאונד שלו והוא מתערבב לחלוטין. אני לא יודעת מה צרצר, מה חשמל, מה שדה ומה הרוח. והצילום הוא נורא לא רומנטי. וזה היופי. אצלך יש מצב שאת יכולה לשהות במקום אחד ולהנות ממנו אבל האאוטקאם שלו הוא מרחיק אותי כצופה מלדעת את זה. הרומנטיקה בפעולה של החיפוש, אבל באופן של הצילום שלך היא לא נראית.

- סילוף ביוגרפי**

תוך כדי פיתוח הזהות האמנותית אני מבינה את העבר שלי ואת השורשים או חוסר השורשים ממנו אני מגיעה : הוריי מגיעים שניהם מרוסיה ועלו בעלייה של שנות התשעים לירושלים . שניהם סוג של אמנים - אמא שלי נהנגה להסתובב כטינאייג'רית בברנ'ה האמנותית של מוסקבה, שהיתה תמימה ובוטטת בו בעת, אפופת רוח מרד והסתכנות, ואילו אבא שלי עזב אישה שהיתה בהריון ממנו כדי לעשות עלייה וללמד אמנות בבצלאל . בתה של אותה אישה תגיח לחיי ב-2013 כאחותי היחידה למחצה : רבקה פולדסם, אוצרת ומבקרת אמנות עם אג'נדה קווירית מטאליו, אסטוניה . התלשות שהחותם הקומוניסטי הותיר בהוריי והפצעים שהחיים בברה"מ הטמיעו בהם, הקושי שלהם להשתייך והמבט שלהם על המציאות הסובבת על רבדיה הדקים ביותר כעל סט-אפ, הנפצה או מערך אינסטרומנטלי שיש לחשוך בו, זאת כמובן בעל כורכחם, הכניסו לי, באופן אישי, כוונה עמוקה לשנות את הדרכים האלו במישור האישי, אבל גם לאמץ אותם כיתרון של נקודת המבט .

על גבי תעודת הזהות של אבי, ארקדי גרינמן, שעזב אישה בהריון בטאלין כדי לעשות עלייה וללמד אמנות בבצלאל, כתוב שהוא אסטוני . ואכן כך חשבתי עד גיל מאוחר - בידיעה שהוא דובר קצת את השפה וגדל שם כבן למיעוט הרוסי, הוא מכיר משם אנשים ומעורה בנעשה בתרבות ובהיסטוריה של מקום זה . מידי פעם היו לו הבלחות של סיפורים משם . לאחר מכן התברר לי שמדובר בסילוף . הוא למעשה שהה שם פחות משנה . לא ברור למה, כנראה מדובר ברצון של הלב לשכוח את העבר או אולי אי הבנה של השפה מול הפקידים ששאלו מהיכן הוא . מה שהתגלגל לטעות בירוקרטית, ביסס את העובדה העמומה הזו כשקר סיסטמטי .

נוסף לאותו אדם, לארקדי גרינמן יש בן דוד שמתגורר בחיפה שקוראים לו גם ארקדי גרינמן . אין לי מושג במי מדובר . נדמה לי שאותו אדם עוסק ברפואה אבל אין לי אישוש לכך . אני מניחה שמדובר בדופלגנגר מרושע שלו עם יכולת מסע בזמן .

הוא צייר ופסל שהחל את דרכו האמנותית בגיל 14 באקדמיה בברה"מ כמי שעומד בסטנדרט של הציור הריאליסטי שהיה נהוג אז . כיום הוא מצטער שלא למד אדריכלות, דבר שיכול היה לאמץ כמקצוע רציני לאורך זמן .

היתה לו קריירת אמנות עד שלב דיי מאוחר , 4-2003, תערוכה במוזיאון ישראל, תערוכת יחיד בהלנה רובינשטיין . לאחר מכן הוא בעצם פרש מכל מיני סיבות - פרסונליות, רפואיות, כלכליות - ופנה לעבוד ב"פלאש", כמו האפטר-אפקטס של פעם .

דבר שלמדתי ממנו עד היום הוא להתבונן, לפגוש את הדברים כמו בפעם הראשונה, לשים לב לפרטים, לצלול למדע איוטורי ולהסתכל על הכל בהיפוך .

- 2 . כאשר אדם חירש לחלוטין לומד את המוטוריות של הדיבור, דבר אינו מובן מאליו . אם אני רוצה

לחזור אחורה בזמן אני מקליטה ומראיינת חירשים המדברים בקולם על מנת להבין את המצלול של איך נבנית שפה או מילה בפיו של אדם שלא יודע איך היא נשמעת. זה הסאונד של אל-עד ("אני עשוי מחלקיקים").

ומה קורה למי שלא שמע מעולם ולפתע שומע? למשל בעזרת שתל שבלול, טכנולוגיה שמייצרת עבור בני אדם חירשים שמיעה ביונית באמצעות החדרה של מחשב קטנטן אל תוך המוח . המחשב עוקף את האוזן ומתרגם צלילים באופן דיגיטלי ישר לעצבי המוח . כך שאדם חירש שחי עד כה ללא השתל ומכשירי שמיעה אינם עוזרים לו, חי ללא פסקול ואז לומד לשמוע באופן מלאכותי . לעולם שנחוזה כסרט אילם עד כה מתווספת רצועת צליל . במיפוי הצלילי הראשון של מעבדי המידע שומעים רק אבסטרקט - כמי שלומדים את הקווים הבסיסיים . ברבים מציוריי המערות נשענים על מן התרשמות כללית של תנועה, קווים מהוססים חרוטים באבן . רק לאחר המיפוי השלישי או הרביעי - הבחנה בין מילים וקולות שונים . רק לאחר תקופת למידה ארוכה ניתן יהיה להבחין בניואנסים כמו חתול מייلل מחוץ לבניין, גזים של קולה, לעיסת מסטיק, משב רוח . לראשונה אותו אדם יכול להבין את חוק הגרביטציה מבחינה ווקאלית . דבר אינו מובן מאליו . אני לא רק מרגיש את ההליכה שלי על הקרקע - אני גם שומע אותה . אני מבין שמפגש בין קרקע לגוף הוא צליל . צילמתי את החיבור למעבדי המידע של ילד בשם ירין במרפאה בביה"ח בילינסון . זה היה המיפוי הצלילי הראשון שיאפשר לו לפתח שמיעה באופן מלאכותי . מנגד לכך עומדת היכולת המוטורית להפיק צליל עילאי, להביא להתעלות רוחנית אצל המאזין למשל בכנסיה או דרך נגינת פסנתר וירטואזית . האזנות סתר, התעלות צלילית ותקשורת עם כוחות עליונים עוברים קודם כל דרך מכונת הגוף . כשירין יכול לשמוע עם השתל הוא יכול להבין את העולם כסרט קולנוע . בו הקשר בין צליל לדימוי מלאכותי לחלוטין, זהו נתק שמהווה את בסיס השפה הקולנועית : גילוי היכולת לספר סיפור דרך ניתוק וחיבור מחדש של השניים . ירין יכול להחליט שהוא עובר למצב אופליין בלחיצת כפתור . אנחנו שוב עורכים רק את התמונות .

דמיינו לכם דמות היפותטית של אדם שלא לומד לדבר לעולם . אדם זה אינו שומע את החיות ולא את בני באדם, אלא רק צליל של המקום בו הוא נמצא : רוח, רקיעה, גשם . איך המוטוריות הצלילית של אדם שכזה תבוא לידי ביטוי בלי שום תהליך של חניכה או עיבוד תרבותי, ניסיון לגרום לקול הבוקע מן הגוף להשמע באופן כזה או אחר . תהליך דומה קורה באכילה בה אנחנו לומדים להשתמש באוכל בצורה מסויימת ונחנכים בדבר הזה שנקרא תרבות .

חיווט חשמלי

המוח - איבר שהוא מערכת חישה תקשורתית שפועלת על חשמל : קצרים, חיווטים, אותות, סיגנאלים : מערכת פנימית של ניתוב והעברת מידע בין תאים . הוא מקבל מידע חושי על גירויים בסביבה ועל מצבן של מערכות הגוף, ומוציא פקודות שמועברות לאיברי הגוף ומווסתות את פעילותם . מערכת תקשורת שמשוכפלת בסקאלה רחבה : בתוכינו וביונקים נוספים, וכך גם ברשתות שנשכפל ברמה גלובלית : אוורית, קרקעית, וירטואלית ותת קרקעית . ראי פנימי שמוקרן כלפי חוץ .

לאדם שסובל מטורט יש בעיה בהעברת הדופמין מתא לתא במוח . הורומון זה מכונה הורמון הציד, ולו תפקיד מראשית ההיסטוריה האנושית . אצל האדם העתיק הדופמין מהווה תפקיד משמעותי ביכולת הציד . זה אחראי על ריכוז ממוקד וקשב גבוה : בשלב המעקב והמארב ולאחר מכן בשלב הקרבבו האדם ממקד את פעילותו הגופנית לעבר המטרה, פעילות מוטורית מתפרצת הנוחצה לציד כדי ולתקוף את החיה באופן מהיר וממוקד .

האחראיים על כך הם הנוירורנסמיטרים, הפועלים באיזורי המרווח שבין התאים במוח . איזורים אלה אחראיים על העברת מסרים מתא לתא באופן כימי וחשמלי . בטורט מצטבר עדיף דופמין כלוא : קצרים קטנים של צליל ותנועה שמפריעים לתדעה .

הארכיטיפ הצורני של המוח הוא בעל הגיונות מאוד מסתוריים עבורי - הטבע יוצר בתוכו תקשורות - שפת החיות וסימוניהן השונים, או מערכות אקוסיסטמית ביער : תקשורת בין עצים או תופעות הסוואה של חרקים המדמים עצמם לעלים .

ומכאן לחבלה לא רק עלים יודעים להסתתר . איני יודעת למה ומתי, אבל בתקופה מסויימת בנעוריה, בלשי קגב עקבו אחרי אימי במוסקבה .

הכנסת אורחים

עד היום אסור לדבר בחדר המדרגות . כאשר ישנה דפיקת דלת מזר נהוג להסתתר, להשתתק ולעשות כאילו אינך שם .

ניירוני מראה

בביקורי אצל הזואולוג ד"ר אהוד פוניו במחלקה לחקר מערכות מורכבות במכון ויצמן הוא סיפר לי על ניירוני המראה : ניירוני המראה ממוקמים באיזור הקורטקס ומכונים גם ניירוני ההזדהות, או ניירוני האמפתיה . אלה ניירונים שפועלים לא רק כשאני מקיימת בעצמי כמו הליכה, נפילה או רקיעה, אלא כשאני רק רואה אדם אחר מקיים את אותן הפעולות, בקונטקסט . אלה ניירונים שמהבהבים רק כפעולת שיקוף של סובייקט אחר .

הם נוגעים לאינסטינקט . כאשר במקרה אני נתקלת בתאונה בה רוכב אפניים מתנגש במכונית ומתרסק על הכביש הבטן שלי מתכווצת ואינסטינקט של בהלה תוקף את איזור הסרעפת . אלה אותם הניירונים שמאותתים לי שאני היא זו שמרחפת לעבר האספלט . איזורי מוח אחרים מאותתים מהר לאותן מראות זעזרוריות שמדובר באירוע חיצוני לגופי, ומאזנים אותו לכדי תפקוד מוטורי תקני . רק בהלה, עצירה רגעית של הלם .

ניירוני המראה נוגעים לתהליכי למידה משמיעה וראייה, וכך גם להזדהות עם אדם כזה או אחר בעת ביצוע פעולה . אלה ניירונים שעובדים חזק עם איזורי הפנטזיה למשל בצפייה בפורנו - כאשר מה שאני מדמיינת שאני משחקת תפקיד מרכזי בהתרחשות הניצבת לנגד עיני, או ליכולת שלי להשתכלל מבחינה מוטורית כמו בלמידת פירואט, סונטה או למידת טקסט בעל פה . בעת צפייה באירוע אלים בן כמה משתתפים אזדהה עם הקורבן או המעוול - מי מהם יותר דומה לי?

הפקת מצג שווא באמצעות קסם, מרמה, יצירת אמנות או תכסיס, עליי להבין מבחינה מוטורית את מה האחר חושב שאני עומד לעשות ובאופן זה להטל בו . אני מפיק עונג מצפייה בפעולה בתוך קונטקסט של אדם אחר כמו במשחק כדורגל, או גיבורה קולנועית שמבטאת פנטזיזה כמוסה ופעורה שמתחוללת בנפשי הייצרית . להאנס, למות, להשמט לגמרי, להיות נתונה להיבריד אפלולי בין יצר חייתי שמובא דרך ציוויליזציה טכנית, מאורגנת וממוסדת דרך קידוד מומצא . כאשר אני מביטה במראה, אני לא רואה עוד עלילות, רק התקלות איטית שבוקר ולילה רצופים ונטולי אקשן באיזור שכוח אל בטבע יכולים להוביל אותי לעברה אך דאי ובהדאי לא דרך דחיסה של 90 דקות לכדי סיפוק תרתי . במקום פנים, אני רואה צללית . זה יכול להיות כל אחד .

ההרג והלמידה - החזרתיות והחיקוי - איזה מן מעגל מסתורי מפעיל אותם כתופעת הטמעה . כיצד הופעתם של ניירוני המראה השפיעו על התהוותה של הציוויליזציה והמניפולציה האנושית? פיזית ומתוחכמת, מוטציה חייתית . שיוצאת מהפנים אל החוץ שלי דרך חורים משתנים, מהונדסים או ביולוגיים . איך המין האנושי למד את תרגול הג'נוסייד - מסורת ארוכת שנים ללא נקודת התחלה ברורה? מתי ההרג הסיסטמטי הזה התמסד? כיצד למידת הטבח בפרקטיקה מתבססת על היכולת לחקות, לשקר וליצור אילוחיה? להפיק מצג שווא?

ובנוגע לקאטרים, הרי ברור שהם מנסים בסה"כ לערוך את הטיימליין קצת אחרת . ודאי כשאנחנו עורכים משהו בפרמייר, דבר מה, מבחינה סימבולית מדמם גם אם זה לא הערוק שלי . האם אני יכולה ללכת מהמישור המקיא ביותר של הדיבור - ביטוי של פנטזיה זולה וגנרית ולמצוא בה פרצה שתוביל אותי לעבר הבורג שמתחבר לחוט שלוקח אחורנית בזמן . האם אני יכולה להיות אמונה על השניים? גם על החקיינות וגם על התפרים שבונים את השפה?

חקיינות היא בסך הכל פיתיון אכזרי, ההופעה היא הפיתיון . בסוף ארצה לקחת לאיפה שאין פיתיון . אין חקיינות . אין כלום . זה רק נראה שאני מתמסרת לכיף, אבל זה כלי . אתה רק כלוא בתוך קופסה שקופה שהיא המוח שלך ולא רק שאף אחד לא מבין ולא שומע, בנוסף גם יש חושך מוחלט . נקודות קטנות של אור וחיים הן התקווה בתוך הערימה הזו שאולי יכולות להציל אותך .

